

ROŽE V NARAVI, ROŽE V ROKI

ŠOPEK ZVONČKOV

MOJCA IPAVEC

Že od četrtega dalje sem premišljevala, kam naj se odpravim v nedeljo. »Doma ne bom, prav gotovo ne! Ob tako lepem vremenu!« Pri nas na Primorskem je res že prava pomlad; zima je bila pravzaprav samo na koledarju.

»Po zvončke, tiste velike, z zlato krono!« Tako sva se dogovorili s kolegico in se v nedeljo zgodaj popoldne odpeljali. Z nama sta šla tudi njena hčerka in sin, simpatičen predšolček, ki je ves čas klepetal in spraševal. Prav nič nam ni bilo dolgčas.

Za nami je ostala asfaltna cesta in po makadamu smo se peljali mimo vasi in kmalu pustili za sabo še zadnje hiše ob cesti. Drevje je postajalo vedno gostejše, sonce se je že skrivalo za vrhovi visokih smrek. Pred nami se je razprostiral gozd s svojo tajanstveno tišino. Toda če si prav prisluhnil, je bilo od vsepovsod slišati znake prebujanja. Vrhovi smrek so se upogibali v rahlem vetru, ki je tudi tu, v gozdu, že prinašal s seboj dih pomladnega sonca. Po drevju so pele ptice in tudi tla so se že začela odevati v pomladno zelenje.

Iz avta smo stopili naravnost med cvetje. Kamorkoli si pogledal — povsod zvončki, sami zvončki! Tla so bila pokrita z njimi. In če jih nisi hotel pohoditi, si moral biti zelo pazljiv. Toliko cvetja skupaj še nisem videla — ali pa morda samo na Golici.

Počasi sem stopala po gozdni stezi in v mislih preštevala, za koga vse jih moram nabrati: šopek za domov, za v službo, enega za hčerko, da ji bo med tednom lepšal bivanje v Ljubljani, pa morda še enega.

Sklanjala sem se, trgala in izbirala. Želja po čim večjih cvetovih me je peljala vedno dalje v gozd. Oddaljila sem se od drugih. Tla so postajala skalnata in težje prehodna. Toda zdelo se mi je, da so tu cvetovi še večji, še lepši.

Pogled mi je obstal na skali, prekriti z mahom — in tam v razpoki, ki je skalo delila na dvoje, sem zagledala čudovit šopek. V njem je bilo ravno prav zvončkov in ravno prav zelenja vmes. Videti je bilo, kakor bi ga uredila roka, večša v pripravljanju šopkov, in ga namenoma postavila prav pod tisto skalo, prav na tisti mah. Sklonila sem se in ga potrgala.

Toda v trenutku mi je bilo tega dejanja žal. Pogled na tisto mesto je bil čisto drugačen. Čudovita slika je izginila, kakor bi jo kdo raztrgal. Pogledala sem rože, ki sem jih trdno držala v roki —

a tudi tu ni bilo več tistega šopka: zvončki so bili vsi enaki, tesno stisnjeni med seboj.

Odšla sem dalje po stezi. Kako prijetno je takole hoditi po gozdu, ko si sam s svojimi mislimi, ki so daleč proč od vsakdana, ko te nihče ne moti in lahko v miru pobrskaš po svojih spominih!

Misli so mi romale daleč nazaj, ko sem pred mnogimi leti začela hoditi v planine. Zakaj? Na to vprašanje si nisem znala nikoli odgovoriti. Spominjam se, ko sem prvič stopila na gorske trate, posejane s pogačicami in turškimi nageljčki, z encijanom in še z nešteto drugih rož, ki jim nisem vedela imena. Drag mi je spomin na tisti dan, ko sem na poti proti Špiku prvič videla živo planiko in pobozala njen žametni cvet, ali pa na dan, ko sem se na travnatem pogorju Krna sklanjala k cvetočim murkam in začudena vdihavala njih vonj po čokoladi. Spominjam se triglavske rože in nešteto poti med cvetočimi grmi rododendrona, ki mi je posebno pri srcu.

Ob tistih mojih prvih pohodih v planine me je obhajala želja, da bi utrgala vsako cvetko, vsaj po eno, in jo vsadila doma.

»Nikoli ne trgaj teh rož!« so mi govorili moji takratni planinski tovariši. »Te rože so lepe samo tu, v gorah. Pusti jih še za druge, ki bodo stopali tod mimo in jim bo morda pogled nanje olajšal pot!«

Nikoli nisem trgala gorskega cvetja. Lepoto cvetočih gorskih trat in drobnih osamljenih cvetk v visokih skalnih vrhovih sem skrbno spravljala v spomin srca. Le ob rožnem grmu rododendrona mi korak kar sam od sebe zastane in roka se samodejno stegne, da bi utrgala samo majhno vejico za spomin.

Tadej me je predramil iz tega premišljevanja. Na ves glas me je klical, ker se je bal, da sem se izgubila. Oglasila sem se in odšla proti avtu. Sicer pa je postajalo vedno hladneje in čez gozd so že legle modre sence.

Nobenega zvončka nisem več utrgala, čeprav jih je bilo veliko, skoraj preveč. Naj cvetijo tu, kamor spadajo! Morda bo tudi tvoj mimo hodil še kdo in bodo tudi njemu polepšali dan.

Saj želite hoditi po takšnih gorah, po kakršnih so hodili pred več desetletji, ko planinstvo še ni bila množična dejavnost, kajne? Odnosite zato vse, kar prinesete v gore, nazaj v doline (vse, kar je pač mogoče)! Če vam ni bilo težko nesti tja gor embalirano hrano in pljačo, boste lahko nesli dol samo embalažo. Opozarjajte na planinski bonton nemarne obiskovalce gor, pa tudi tiste, ki vam hočejo zakaditi planinsko kočico in v alkoholnem navdihu pokvariti vaš planinski mir. Poskusimo vsi skupaj najti najboljšega oskrbnika planinske kočice za leto 1990! Pišite nam o prijaznih in mrkljih oskrbnikih!